

KRINDGEN

Kringen

Pas toen ik haar geslagen had, begreep ik dat er iets tussen ons was veranderd. Nooit eerder had ik naar haar uitgehaald en eigenlijk had Zoë mij daar ook nooit aanleiding toe gegeven. Gelaten accepteerde ze altijd mijn beslissingen en deed er ook alles aan om mij te behagen. Ook in bed. Zo had ik dat ook het liefste en binnen onze relatie was dat niet anders dan normaal geworden. Maar kennelijk was er iets veranderd, of iemand, waardoor de relatie ontspoord was.

‘Pak even een biertje,’ had ik tegen haar gezegd. Gewillig had ze een flesje uit de keuken gehaald en aangegeven. Om de een of andere reden was ik opeens mateloos geïrriteerd geraakt door haar vlakke en ongeïnspireerde houding, alsof haar slaafsheid alleen maar aangenaam was als het gepaard zou gaan met een vleugje onwil.

‘Kun je dat niet beter aangeven?’ vroeg ik boos. Ze haalde niet eens haar schouders op. ‘Sorry,’ mompelde ze.

De irritatie sloeg ineens om naar woede. Blind haalde ik uit. Achteraf zou ik niet eens kunnen zeggen of ik haar wang met mijn vlakke hand of met mijn vuist raakte. Zonder een geluid te maken viel ze achterover, waarbij ze met haar rechterschouder hard op een voetenbankje terecht kwam. Een zachte snik ontsnapte aan haar lippen.

‘Heb je nou je zin!’ schreeuwde ik onredelijk driftig tegen haar, terwijl ze zich aan de bank optrok en overeind kwam. Kort keek ze mij aan, waarna ze zich omdraaide en de kamer uit liep. Vertwijfeld zat ik op de bank, terwijl haar blik op mijn netvlies gebrand stond. Die ogen, die schitterende groene ogen van haar, met die schitterend indringende kringen zwarte mascara er omheen. Die ogen waarop ik zo dol was, die sprankelden, die spraken... ze waren leeg geweest, volslagen gespeend van emotie. Alsof ze niet net neergeslagen was. Alsof ze niet naar mij keek, maar naar de muur achter mij, of een wereld daarachter. Alsof er achter die ogen niemand thuis was, niemand die kwaad gedaan kon worden. Die lege ogen kende ik niet. Ze vertelden mij dat er iets veranderd was.

Vluchtig schreef ik een paar woorden op een papiertje en legde het neer op de bar tussen de keuken en de woonkamer. Daar zou ze het zeker vinden als ze straks uit de slaapkamer kwam. Het was een eenvoudige boodschap:

Het spijt mij lieverd, maar zo gaat het niet langer. Jij begrijpt ook wel dat het zo niet verder kan. Iemand van ons moet hier een einde aan maken. Als jij het niet doet, doe ik het. Het is over en uit.

Ik belde mijn beste vriend Jeroen en we spraken af bij zijn bootje in de jachthaven. Ik pakte mijn visspulletjes en verliet het huis. Zoë moest maar zien of ze weg kon zijn voor ik terug kwam. Dat zou voor iedereen beter zijn en ik hoopte dat zij dat ook zo zou zien.

‘Je hebt wát gedaan?’ vroeg Jeroen stomverbaasd.

‘Ik heb haar geslagen,’ antwoordde ik, ‘of gestompt. Ik weet het eigenlijk niet zo goed meer.’

‘Maar waarom dan?’

Jeroen was zo geschokt dat ik zag hoe hij de punt van zijn hengel in het water had laten zakken. Steeds groter wordende kringen rimpelden over het water, als een alarmpuls die naderende vissen voor onze aanwezigheid waarschuwde.

‘Ik was het gewoon even zat,’ zei ik.

‘Gewoon even zat,’ praatte Jeroen mij na. ‘Wat een klootzak ben jij.’

‘Ja, kom op man! Ik zal heus niet ontkennen dat ik het lekker vind als een vrouwtje een beetje doet wat ik wil, maar er mag wel een beetje pit in blijven zitten!’

‘Dat zat ook in Zoë, in elk geval wel aan het begin,’ zei Jeroen. Hij had het onmiddellijk goed met haar kunnen vinden, vanaf de dag dat ik haar drie jaar geleden aan hem had voorgesteld. Maar in de loop van de jaren was het contact wat minder geworden. Zoë had geen initiatieven meer genomen voor gezamenlijke uitstapjes en Jeroen en ik zagen elkaar vooral tijdens vistripjes.

‘Wat er ook in zat aan het begin, er is nu nog maar weinig van over,’ zei ik, terwijl ik weer dacht aan die doodse, lege blik. Er was nog veel minder dan “weinig” van over, maar dat hoefde Jeroen niet te weten.

‘Soms ben jij echt een ontzettende, nare, dominante hufter, weet je dat?’ Van je vrienden moet je het maar hebben.

‘Daar toasten we op,’ grapte ik bitter, waarna ik hem een blikje bier aanreikte. Jeroen pakte het aan, terwijl hij veelzeggend zijn mondhoek optrok. Hij was het er niet mee eens, keurde het misschien zelfs af, maar zweeg er verder over.

‘Waarschijnlijk is het allemaal wel beter zo,’ zei ik. Afwezig maakte ik met het vismes kerfjes in het boord van Jeroens boot.

‘Kap daar ’s mee, joh!’ riep hij, terwijl hij het inmiddels lege blikje naar mijn hoofd gooide. Zacht plonsde het in het water. Nog meer kringen.

Een paar uur later kwam ik thuis en Zoë was weg. Het briefje op de bar was verdwenen, er lagen wat kleren door elkaar in de slaapkamer op het bed en haar laarzen en zwartleren jas waren weg. Gelukkig maar. Dat scheelde mij weer wat gezeik.

Ik zette de douche aan, stroopte de kleren van mijn lijf en ging onder de hete straal staan. De kou van de vistrif en de sores van Zoë gleden van mij af en verdwenen in het doucheputje. Ik voelde mij bevrijd, rustig en voldaan. Deze ontwikkelingen boden mij weer kansen op een nieuwe toekomst, met misschien een nieuw liefje. Plotseling werd het douchegordijn opengetrokken en voor mij stond Zoë.

‘He? Ik dacht dat je weg was,’ zei ik. Ze antwoordde niet, maar bewoog zich traag naar voren. Een koude rilling schoot over mijn rug, toen ik voelde hoe iets kouds zich opeens in mijn borst bevond. Daarna een brandend hete pijnscheut. Het onbehaaglijke gevoel dat er iets in mij zat dat daar niet thuishoorde. Ik keek naar beneden en zag het heft van mijn vismes. Het lemme kon ik niet zien, want dat zat vreemd genoeg zo’n drie centimeter rechts van mijn linkertepel diep in mijn lichaam. Een dikke straal rode vloeistof liep naar beneden, over mijn buik, naar mijn penis en stroomde van daar naar beneden. Alsof ik bloed piste. Plotseling slap en misselijk zakte ik in elkaar. Ik keek omhoog. Daar stond zij. Daar stond Zoë.

Haar ogen, die mooie groene ogen, met die dikke kringen mascara. Had ze gehuild? Gelachen? Ik had het niet kunnen zeggen. Maar tussen de vegen zwart vonkten haar ogen, bulkend van het leven. Naarmate er meer leven uit mij stroomde, leek zij steeds meer te sprankelen.

‘Dank je voor je lieve woorden,’ zei ze zacht, terwijl ze mijn briefje op het toilet legde. ‘Een schitterende afscheidsbrief.’

Plotseling begreep ik wat ze deed. Wat haar bedoeling was. Slim. Maar het maakte niets meer uit. Ook niet dat ik hoorde hoe ze wegliep. Mijn kin zakte langzaam op mijn borst. Een druppeltje bloed gleed over het mesheft en viel in de douchebak. Zonder een kring te maken.